Dîvler: Üstünlük Taslayan Şeytanlar

HÜLYA LASCH

Kocaman bir egom var. Birçok kez kendi yüzüme karşı bunu itiraf edebilmem çok zordu. Ne de olsa dîvlerin en beyazıyım ben. *"Dîv-i Sefid"* yani *"Ak Dev"* derler adıma, beyaz saçlarımdan ötürü. Taşıdığım bu üstünlüğü, cüssemin kocaman oluşunu lanet gibi gördüğüm zamanlar olduğu gibi, bunun hiç farkına varmadığım zamanlar da yok değil. Bir gün geliyor ve ben o küçük dünyamdan kafamı kaldırıp bakabildiğimde, o kapana sıkışmış çerçevemin dışına çıkabildiğimde, o dev büyüklüğündeki kibrimi yenebildiğimde... İşte o zaman şekil değiştiriyorum. Üstünlük tasladığım her kimse biraz onlar gibi olduğumun ayırdına varabiliyorum. Küçülüyorum, küçülüyorum ve sanki yerin dibine giriyorum. Çoğu zaman itiraf edemiyorum bile bunu kendime. Hayatıma kaldığım yerden devam ediyorum. Ve bir dîv oluşum kendimi küçülmüş hissetmeme engel değil. Firdevsî boyum için bir dağ büyüklüğünde, omzum ve gövdem için de on boyunduruk genişliğinde diye yazmış. Artık siz düşünün gerisini.

Üstün olmak istiyorum, ben de birilerinden üstün olmak istiyorum ki böylece kendi devasa eksikliklerimi bir torbaya doldurup en ücra köşelerde saklayabileyim. Ahlak bekçiliği yapıyorum, ahlakın koruyucusu benim diye ortalıkta çığırtkan gibi bağırıyorum, bağırıyorum ki *"görün aslında en ahlaklınız benim"* demek için. Ahlaklı olduğumu da nereden çıkardınız? Belki de en ahlaksızsınız benim. Çaresiz benliğim ve ben, her daim en iyi insanın ben olduğuma herkesi inandırmaya çalışıyoruz. Oysa insan en temelde iyi midir yoksa hepten kötü mü? Bu sorunun cevabı bende *"Hayır"*, çünkü ben özünde kötü olduğumu kabul etmiyorum. Benden çok daha kötüleri var. Ben tüm o kötü insanlardan daha kötü olamam, mümkün değil. Yaptıklarım, o hiçbir yere sığmayan bahanelerimden ötürü beni kötü yapmıyor, aksine ebediyen iyi kalıyorum. Doğası gereği insanlar, ne yaparlarsa yapsınlar daha kötüdürler. Oysa ben bir dîvim. Cehennemdeki tüm o eski dîvânlar benden sorulur. Yine de kötülükte onları geçemem.

Hissizim. Hissiz olduğum için de insanlardan üstünüm. Bir ben var, bir de benim dışındakiler. Benim dışımdaki herkes kötü, herkes zavallı, ezik. Ezik hislerimde boğulmuyorum. Kendi eksikliklerimin altında ezilmemek için başkalarının doğrularına da yanlışlarına da bir kulp takıyorum. Ne yaparlarsa yapsınlar yaranamayacaklar bana. Gözümde hep birer sinek büyüklüğünde kalacaklar. Çünkü ben hepinizden üstünüm.

Ahkam kesenler

Benim kendime özgü bir auram var. Çevreme yaydığım tüm enerjinin, yaşattığım duyguların tek bir amacı var: iyi de olsalar kötü de olsa bu duygular, benim kibirden ve hırstan kaybolmuş dîv ruhuma hitab ediyorlar. Bana bu duyguları yaşatan herkes benim kulum gibi, bana hizmet ediyor. Ruhumu okşayan ruhlardan, sonsuz onay aldığım ama onay vermek zorunda olmadığım hayatlardan besleniyorum. Bir başkasını zerre kadar düşünmeyip gözümden kaçırabildiğim her an bir kazanım benim için, çünkü yaşayan her insanı umursasaydım bütün o acılara asla tahammül edemezdim. Görmezden geldiğim her şey bir kenara, onlar bunu görmezden geldiğinde asla tahammül edemem. Bir anda benim için en önemli konu bu kesilir. Sanki dünyadaki en önemli kişilik benmişim gibi, durmadan başkalarının bana yaptıklarına, başkalarının başkalarına yaptıklarına dikkat kesilirim. Bu hayattaki tek işim oturup insanları bir sınıfa yerleştirip ahkam kesmek. Onların doğru yapmadıklarını hatta yanlış yaptıklarını; benimse her şeyi herkesten daha iyi yaptığımı iddia etme yanılgısına düşüyorum zaman zaman. Ben bir dîvim nasıl olsa bunu hafife almamak gerek. Kendime engel olamıyorum. Kendimi herkesin gözünde önemliymişim gibi görüyorum. Oysa onların tek gördükleri, dev bir beden, fil kadar kafam değil, yalnız ve yalnızca kendileri! Benim büyük bacaklarım onların yarasına dokunuyor. Yeterince yürüyemedikleri, acıdan geçemedikleri için beni gözlerinde öyle canlandırıyorlar. Sanıldığı kadar büyük müyüm gerçekten? Sanıldığı kadar kötü müyüm? Benim de onlar gibi eksikliklerim var! Ama ben en azından farkındayım bu bana yük olmuş büyük cüssemin kapladığı yerin, getirdiği sorumlulukların. Hem beyaz devler biraz saf olurmuş, umarım saflığım sonum olmaz.

Herkes ve her şey hakkında bir fikrim vardır. Uzun mesafeleri kısa sürede katederim. Genellemeyi çok severim, önyargılardan çorba yapıp pişirip afiyetle yerim. İnsan denen o varlıkların tüm o önyargılarından büyüttüğüm bir armut ağacım var. Armut piş ağzıma düş derler. Öyle kolaydır ki genelleme yapmak. Hiç düşünmeden sakınmadan söyler insanlar sözlerini. Ağzından çıkanın farkına ise çok azı varır, varır varmasına da bu onların bile önyargılı olmasını engellemez. Aranızda en saf, en samimi ve en önyargısız olanınız varsa o da benimdir. Kimseyi olduğundan başka görmem ama şekil değiştirmeyi çok iyi bilirim. Adamına göre şerbet veririm. Kime nasılsa öyle davranır, hesap kitap yaparım. Yaparım ki hepinizden üstün olayım, tepeden bakayım, bakayım ki tüm kontrol bende olsun. Siz mi? Sizse bildiklerimi asla bilemeyecek, yazdıklarımı asla okuyamayacak kadar küçüksünüz. Onlar size yüz boy büyük gelir. Ben bir dîvim unuttunuz mu? Hem de adım beyaz, rengim beyaz, sütten çıkmış ak kaşığım sanki.

Kimseye bir kötülüğüm olmamıştır. Hep insanların iyiliğini düşünürüm. Onlara yardım etmek elimden gelmez. Fazlasıyla kendi dünyalarına gömülmüşlerdir zaten. Bense ilgi çekmeye çalışan koca dev. Beni görmezler asla, ne kadar büyük olursam olayım. Kimsenin umrunda değilimdir en nihayetinde. Kendimi bu kadar önemli saymamalıyım. İnsanların dikkat ettiği tek gerçek kendi dünyaları. Kendi sofralarıyla öyle meşguller ki benim o dev sofram onlara görünmez. Oysa aç kalsalar dahi görmeyeceklerdir.

Ahlak Bekçileri: En Ahlaklınız Benim!

Bilgiye açım. Doymaz gibi okuyorum, gözlüyorum ve dünyanın kadim bilgilerinden topluyorum. Dîv olarak bazı üstünlüklerim yok değil. Şekilden şekile girip her kütüphaneye, her odaya, her sığınağa, her tapınağa adımımı atabiliyorum, istediğim her an içeri girebiliyorum. Bildiklerimi çoğunlukla kendime saklıyorum. Bildiklerimi anlatıyorsam eğer siz zavallı insanlar bundan yararlansın diye çünkü her şeyi sizden çok daha iyi biliyorum. Siz hiçbir şey bilmiyorsunuz. Dini de ahlakı da sevgiyi, samimiyeti de sanki ben yarattım. Sanki samimiyet bir tek ben samimi olunca samimiyet, sanki riyakat bir tek ben riyakar olunca riyakat, sanki ahlak bir tek ben bekçiliğini yapınca ahlak. Samimiyetin de ahlakın da ölçüsü bizatihi benim.

Kendime engel olamıyorum. Habire ahkam kesiyorum, haddim olmayan konularda bile. Fikrim olmayan hayatlar hakkında, mesela kadınlar, mesela krallar, mesela katiller hakkında ahkam kesiyorum. Onların ne kadar kötü olduğundan bahsediyorum. Sanki dünyadaki en iyi insan benmişim gibi, kendimi koca bir tahta oturtuyorum. Halbuki ben bir devim. Ne tahtımı görebilirsiniz ne de tacımı. Çok büyüktür, kafanızı kaldırsanız dahi göremezsiniz. Size göstermem asla. Göstermem ki kibrim ve hırsım size tanıdık gelmesin. Eksiklerim unutulsun, görünmesin. Ruhunuz bile duymasın, sizin bana ihtiyaç duyan tavrınızla büyüyen o ego kazanımı. Evet egom bana ihtiyaç duyulduğu müddetçe doluyor. Ruhum okşanıyor elbette, etrafıma onay görmeye muhtaç ruhlar toplandıkça. Oysa ben bir başıma onay görmeye muhtacım. Kıskanıyorum doğuştan iyi olan tarafınızı. Ben sizin gibi değilim . Ben sizin gibi kötü değilim. Ben sizden çok başkayım. Nevi şahsına münhasır derler ya işte öyle.

Halbuki tam da insan gibi göründüğümü söylüyorlar ama ben doğuştan kötüyüm.

"Gördü bir dîv yatar benzer minareye
Künbete benzer idi ânın başı
Hiç bulunmaz dünyada ânın eşi
Bin yaşını geçmişidi ol âsî
Barmakları hem bir âdem gövdesi."

(Ocak, 1989: 89; Türk Halk Anlatılarında Devler, Dr. Öğr. Üyesi Serdar Deniz ÖZDEMİR, 2022)